

200

Gamla kända visor

om

Kärlek, Dryckjom, Bevärings- och
Sjömansliv, m. m.

Samlade och upptecknade av

Sv. Eduard

Melodierna äro försedda med ackordbeteckningar
för Gitarr-, Luta- eller Akulele-ackompanjemang.

Häfte 7. Nr. 1: 50

Nils Agbergs Musikförlag

Stockholm

INNEHÅLL.

	Sid.
151. Värnamovisan.	113
152. När solen tänder sina strålar.	113
153. Sjömansvisa.	114
154. Klockarfar han skall allting bestyra.	115
155. En vacker sommarafton.	116
156. Den muntre friaren.	116
157. Soffi i Arendal.	117
158. Korpral Kanon.	118
159. Soldatvisa från 1849.	119
160. Sissa.	120
161. Rallarevisa.	121
162. De två konungadöttrarna.	122
163. År attanhundraforti.	123
164. Marlboroug-visan.	124
165. En visa vill jag sjunga.	124
166. Bruden.	125
167. I sen nu ej vad som är gånget.	126
168. Vad glada muntra nöjen.	126
169. Ut på havets vida yta.	126
170. Nu ska' vi gå te' Axevalla he'a.	127
171. Fru Toras visa.	128
172. Ä då riktigt säkert.	129
173. Gick jag mig uti lunden gröna.	129
174. Lilla Väna sent och tida.	130
175. O, tänk och besinna.	130

Gamla kända visor

151. Värnamovisan.

Jag sjung er till po-si-ti-ve-ts to-ner en sång om
 kär-le-kens lju-va zo-ner, en sång om kär- lek å hopp å
 tro i App-la - da - len i Vär-na - mo, en sång om
 kär- lek å hopp å tro i App-la - da - len. i Vär-na - mo.

2. Det var en yngling som hette Petter från Västbo socken, Hult gården heter. Han svarvar pinnar, det må ni tro, på stolfabriken i Värnamo.
4. På vägen mötte han en vacker flicka, som kärleksfullt uppå honom blicka. Han lyft på hatten och sa »Måntro, är fröken hemma i Värnamo?»
3. En afton gick han till gröna lunden att promenera i aftonstunden. Han gick, sen solen sig lagt till ro, till Appladalen i Värnamo.
5. »Ack nej, i Västbo, där är jag hemma. Min far är bonde, mitt namn är Emma. Jag ämnar här blott en tid att bo och lära sy uti Värnamo.»

6. Då bjöd han henne helt artigt armen. Från deras hjärtan i ungdomsbarmen nu byggde Amor helt snabbt en bro i Appladalen i Värnamo.

152. När solen tänder sina strålar.

När so - len tänder si - na strå - lar, Med öm - het tänker jag på
 dig. När af - tonröden himlen må - lar, Då är min tanke blott hos dig.

2. Du är den första som jag älskat
 Du var den sista jag tillbad.
 För din skull är mitt hjärta fångslat,
 Din bild uti mitt bröst jag bär.
4. Om mor din vill vår kärlek neka,
 Att vi ett äkta par skall bli
 Så kan hon likväl aldrig neka
 Att vi få trycka varandras hand.
3. Jag kan ej skiljas från din sida
 Mitt hjärta svarar härtill nej.
 All annan smärta kan jag lida,
 Men övergiva dig det kan jag ej.
5. Nu reser jag till fjärran stranden,
 Adjö farväl, min lilla vän!
 Men räck mig ej den falska handen,
 Den trogna har jag räckt åt dig.
6. Nu livet mig ej mer behagar
 Och det för mig blott plåga är
 Då vill jag sluta mina dagar,
 Om jag bortmister min hjärtans kär.
 Håkan Olsson.

153. Sjömansvisa.

C - *G7* *C* *G7*
 År a - der-ton-hund-ra och fem-ti - o - ni, Den ti - on - de
C *G7*
 a - gus - ti ut - mönstra vi med svens-ka fre-gat-ten En-
C *G7* *C*
 re - ni, som då till sta-den Mar-sel - le var fär-dig av-gå.

2. Rigen, han sattes, provianten togs in,
 Uti några dagar vi vänta på vind,
 När vinden han kom, se då var han god,
 Nu ilar Eurenne och det med friskt mod.
3. Kursen han sattes åt Kanalen så rätt,
 Ty natten var ljuser och vådret var nått.
 I Spanska sjön kom vi, där vågen gick hög,
 Men skeppet som fågeln igenom den flög.
4. Ett häftigt stormväder upprestes med hast,
 Så klyvarbom vår uti två stycken brast.
 På stycken av dem vi fingo dock fatt,
 Fast det var oss svårt i den kolsvarta natt.
5. Askan hon dundrar, och blixten går klar,
 Och kolsvarta molnen, som över oss far,
 De visar oss väl, att över oss bor
 Ett väsen, vars vishet och styrka är stor.
6. Hösten tillstundar och natten blev kall.
 Helt tidigt en morgon vårt ankare fall
 Vid staden Marselle, och folk var vi nog,
 Förtöjning vid kajen vi genast då tog.
7. Vår trälust utlossa, och barlast tas in,
 Uti några dagar vi vänta på vind.
 Ut vi då gingo med lotsen ombord,
 Och segel vi satte, en man tar sitt ror.
8. Tillbaka vi gingo åt Gibraltar igen,
 Och kursen blev satt åt oceanen hän.
 När vi hade seglat i månader två,
 Brasiliens länder i sikte vi få.
9. Till staden Bahia vi då kommo fram,
 Där är en så stor och utmärkter hamn,
 Allhelgonaviken, så är hennes namn,
 Och svarta gallionen hon tar i sin famn.
10. Fruktråden, de blomma, och häggen står grön,
 Och sommaren var där i sin fågning så skön,
 Av alla de frukter där voro minsann
 Och därav vi köpte varendaste man.
11. Nu är vi hemkomna, fast resan var lång,
 Nu är vi förnöjda med flickor på fång,
 Kom gossar och sjungen med toner och klang,
 Ty flickorna lyssna att höra vår sång.

154. Klockarfar han skall allting bestyra.

Klockarfar han skall nu all-ting be-sty-ra, lä-ra bar-nen, att
 två och två det är fy-ra. U-tan ho-nom man kan ej lä-ra att
 sta-va, u-tan ho-nom man kan ej fol-let be-gra-va.

2. Föds ett barn, så frågas Vad skall det heta?
 »Gå till klockarn han måste allting ju veta.»
 Om ett par sig i äkta ståndet begiver,
 är det klockarn som bröllopsverserna skriver.
3. Får med sjukdom för sina synder man sota
 »gå till klockarn, han skall dig nog kunna bota.»
 Om processer och annat otyg man äger
 »gå till klockar och hör dig för vad han säger.»
4. Han skall veta råd för alla slags sorger,
 ympa barn skall han kunna, samt spela orgel.
 Det är han, som skall hålla handbok åt prästen
 och vid gravöl är det han som får resten.
5. Varje söndag skall predikstolen han damma
 klockare och klokare är det samma.
 Han i läsa skall känna nyaste moden,
 lugga barn skall han på Lankaster-metoden.
6. Han åt prosten skall våga tionde smöret,
 bakpå chaisen åka med till förhöret.
 Prost och kaplan han söka skall att förlika,
 och vid mässfall det händer, att han får predika.
7. Ingenting, nej intet får han försumma
 dör en gubbe så tröstar klockarn hans gumma.
 Han skall föra an både dansen och leken,
 och vid bordet är det han som skär steken.
8. Han skall vara med från början till slutet,
 skall det skjutas så släpper klockarn till krutet.
 Han skall vara en hjälp för gamla och unga,
 framför allt skall han vara grym till att sjunga.
9. Overallt så är klockarn framme och råder,
 får man tandvärk, skall han på tummen slå åder.
 Men i dag så är hans helaste ärend,
 att lyckönska er, silverstjärnor i Wärend.
 C. W. Böttiger.

155. En vacker sommaraf-ton.

En vac-ker som-mar-af-ton, jag gick mig ut en stund Ut-i
 lun den med lil-la vännen min. Där få-glar-na de kvittra så
 här-ligt ut-i lund, I den lju-va och tys-ta af-ton-stund.

2. Och näktergalen spelade så härligt uppå kvist
 Med en darrande stämma och röst.
 Han skötte blott en stämma: »Min maka har jag mist.»
 O, vad sorgligt den lilla fågeln sjöng.
3. Jag stod och jag hörda, vad lilla fågeln sjöng,
 Till dess tårarna på mina kinder rann.
 Hur ledsamt är det intet, jag vet av mig själv,
 Att vara ensam och hava ingen vän.
4. Jag minnes i världen en flicka som var grann,
 Med ett fagert ansikte som brann.
 Hennes kinder voro röda, hennes ögon voro blå
 Liksom uppå duvorna de små
5. Och tänk, lilla flicka, och tänk nu som så:
 »O den gossen, den tror jag, jag kan få,
 Han har ett trofast hjärta och ett uppriktigt sinn.»
 Och därför så skall du vara min.
6. Är ingen i världen, ja vem det vara må,
 Som mitt hjärta fänslat har som du.
 Men det får ändå vara, för min kärlek till dig
 Brinner klar intill världens sista tid.
7. O, fattig är jag födder och fattig är jag nu,
 Men förlåt mig för den skull lilla vän.
 Ja, att fattig vara, det är ju lika bra
 Som att riker vara och inga vänner ha.

156. Den muntre friaren.

Hän-de sig jag en hel-ge-dags-kväll Lus-tigt är i det grö-na
 Skå-da om-kring från hö-gas-te fjäll Ef-ter flic-ko-r-na skö-na.
 Ne-dan om fjäl-let äng-en var grön: Där stod min Kers-tin, blå-ögd och skön.
 Vips, stod jag där vred hat-ten om-kring, Viss-te mig hö-viskt skic-ka.

2. Aldrig ett ord jag fram kunde få,
 Visst va' kinderna bleka.
 Flitigt jag såg de fingrarna små
 Med ett förklådsband leka.
 Aldrig så brydd jag minnes mig nyss;
 Men hur det var så fick jag en kyss.
 »Vill du bli min?» jag frågade då:
 Tyst räckte hon mig handen.
3. Ljuvligt var då i lunden att gå
 Över gräs över lilja. —
 Kvällen blev sen, och daggen föll på,
 Natten vänner vill skilja
 Men hur jag krångla, minns jag ej
 grannt:
 Flickan blev snäv — och det var
 galant.
 Hövskt till far och mor skall jag gå
 Spörja om deras vilja.

4. Flicka i lund, tillvara dig tag,
 Att med äran bestånda! —
 Vi skiljdes åt — och aldrig förr jag
 Känt så'n ångest och vånada;
 Men tänkte så: min blomma är kvar,
 Kommer den dag jag väl henne tar.
 Hej fallera! — på midsommardag,
 Då skall vårt bröllop stånda.
 (A. A. Afzelius.)

157. Soffi i Arendal.

Jag var en ung sjö-man, jag var blott ar-ton år, Den gång jag blev för-
 lo-va-der, det var allt, om en vår. Det var en af-ton stil-la då
 kloc-kan hon var sju, Som jag mo-digt fri-a-de till jungfrunfin och ljuv.

2. Hon arligt till mig talade, hon räckte mig sin hand
 Och sade: »Denna dagen vi knyta trohetsband».
 Så var vi då förlovade i månade ti'. —
 Så kom det en finare, han gjorde det förbi.
3. Vi lågo segelfärdiga, vi skulle gå ombord
 Att lyfta upp vårt ankar ur Arendals fjord.
 Bäst som vi stod och hivade med krafter och med sång,
 Brodern kom med brevet, såsom förut mången gång.
4. Jag brevet genomläste strax uti densamma stund,
 Jag tänkte på den afton allt i den gröna lund,
 Jag tänkte på den afton, då hon räckte mig sin hand,
 Och sade: »Denna dagen vi knyta trohetsband.»
5. »Du hälsa skall din syster så vänligen från mig,
 Att jag ej tänker sörja i Norges land och rik',
 Ty nu är seglen sträckta och vinden frisk och sval.
 Adjö, ostadig Soffi, som bör i Arendal!»
6. Vi seglade för förliger vind från nordnordost,
 En halv mil från Torungarna vi lämnade vår lots,
 Och andra dagens morgon, då klockan den var sex,
 Så pejla vi Lindesnäs i Norden tre kvart väst.
7. Se'n kursen sätts mot söder, vi länsa undan glatt.
 Snart havets vind upprycker den tagg i hjärtat satt.
 Adjö, åldriga Norge! Adjö ostadiga vän!
 Kanhända att du en gång får ångra dig igen.

158. Korpral Kanon.

Mig lyster för E - der att sjung - a om gam - le kor - pra - len Ka - non, — som
 fröjdat båd' gamla och ung - a och var just en lus - tig pa - tron. Lappskräddare
 till pro - fes - sio - nen var slacka - ren vanför och arm; men sjöngsomen lärka och to -
 nen klang all - tid ung - domlig och varm: "Vad nö - tar te' sa'n" att glo på
 sne" sa'n å ta' te' lip' sa'n för min - sta knip sa'n mej morska å
 kry" sa'n "i ne. å ny" sa'n "för nöjd å gla" sa'n "dä vill ja va!"

2. I Tyskland så manliga stred han
 Och vågade muntert sitt liv.
 På sjukbädden kämpa' och led han,
 Men sjöng under läkarens kniv,
 Den dag den fördömda granaten
 Sprang sönder helt nära'n invid
 Och dömde den kække kamraten
 Till träben för hela hans tid.
 »Gör ej ett grann», sa'n
 »Ty Carl Johan», sa'n
 »Kom till min sång!» sa'n
 »Och — trä — biäng!» sa'n
 »Kom ock en kväll», sa'n
 »Gen'ral Kardell», sa'n
 »Tack och farväl», sa'n
 »Du glada själ!» —
3. Hans Bolla var kärlig och trogen,
 Snart prästen förenade dem;
 En anspråkslös koja i skogen
 Blev så deras fattiga hem.
 Där levde han, lycklig som ingen,
 Tog världen och sorgerna lätt;
 Men Bolla — för mjölet i bingen
 Hon kunde väl gråta en skvätt.
 »Tig bara still», sa'n
 »Din lipesill», sa'n
 »Och lär dig då», sa'n
 »En gång förstå», sa'n
 »Min gamla tös», sa'n
 »Ej 'hös om flös», sa'n
 »Men 'horp om snorp», sa'n
 »Hör till ett torp!»
4. De fingo förskräckligt med ungar,
 Som präster och skräddare få.
 Men gubben var kung ibland kungar
 Och Bolla var katig också,
 När, prydd med medalj uppå brickan,
 Han skulle till prostgården gå,
 Med tolvskillings sedeln i fickan
 Att bytingen kristnader få.
 »Herr prost, god da», sa'n
 »Här kommer ja», sa'n
 »Min halte tok», sa'n
 »Slå upp din bok», sa'n
 »Skriv dit en ny», sa'n
 »Som stork från sky», sa'n
 »Har bragt till mor», sa'n
 »Så fet och stor!»
5. Stor lärdom hans pojkar ej brydde,
 Mer enkel uppfostran ej ges;
 Med korsben de sutto och sydde
 Och lärde sig Luthers katekes;
 Till var av lindhåriga drängar,
 Som lämnade barndomens dal,
 I stället för restkost och pengar
 Höll »pappa» ett gripande tal.
 »Var kry och rask», sa'n
 »Din puttefnask», sa'n
 »Sitt pigg och lätt», sa'n
 »På din lavett», sa'n
 »Sy friska tag», sa'n
 »Var arbetsdag», sa'n
 »Tänk på din själ», sa'n
 »Vet hut, farväl!»

6. Sin fela han skötte behändigt
 På bröllop och gillen i byn;
 Den gamle Kanonen beständigt
 Kom glädjen att stiga mot skyn;
 Fick då han en pärla för tanden
 Dess högre ljud tonernas brus,
 Dess flinkare rörde sig handen,
 Ju mera han fått sig ett rus.

»Att jag ä' full», sa'n
 »A' hjärtats skull», sa'n
 »Ty ungdomsfröjd», sa'n
 »Gör mig så nöjd», sa'n
 »Att för dess väl», sa'n
 »Jag tar min själ», sa'n
 »En större skål», sa'n
 »Än gubben tål!»

8. Jag ofta tog vägen åt gubben
 Om kvällen vid vinterens tid,
 Då ensam vid härden på stubben
 Han lappade byxor med frid.
 Hans Bolla, för himmelen mogen,
 Re'n länge har vilat i ro
 Och fjärran från hemmet i skogen
 Ha' pojkarne fäst sitt bo.

»Nej, se på *dent*!» sa'n
 »Nu här igen», sa'n
 »Kanske jag får», sa'n
 »En könjakstär», sa'n
 »Som gör så gott», sa'n
 »I gammalt skrott», sa'n
 »Men ä' ej så», sa'n
 »Så skål ändå!»

7. Han vördade kyrkan och prästen
 På gammalt och hederligt vis.
 Men klockarn han skydde som pesten,
 Som sagt, han skrek som en gris.
 Lik piccolaflöjten så galler
 I högaste applicatur
 Gol gubben, men's klockaren gnäller
 Så hes som en folkskiken tjur.

»Stäm bättre upp», sa'n
 »Din klockartupp»; sa'n
 »Men ä' förment», sa'n
 »Dig sjunga rent», sa'n
 »Sköt då, jag ber», sa'n
 »Ditt trampklaver», sa'n
 »Du ä' för skral», sa'n
 »Till näktergal!»

9. En afton med lykta i handen
 Jag styrde till hyddan min gång.
 Märkvärdigt? I mörker jag fann den
 Ej hörde jag gamlingens sång!
 Därinne han vilade stilla;
 Med halvbrustna ögon han log;
 Snart fri från all världenes villa
 Han jollrade — i det han dog.

»Tack för god vakt!» sa'n
 »Med Gud i akt», sa'n
 »Med friskt humör», sa'n
 »Korpralen dör», sa'n
 »Snart ödmjuk står», sa'n
 »Avlösning får», sa'n
 »För Herrans tron», sa'n
 »Korpral Kanon!»

159. Soldatvisa från 1849.

Så fick vi o - fred i vårt land, Hur-ra, hur-ra, hur - ra, hur-ra, hur-
 ra! Så fick vi en kvar-te-ringsman, Hur-ra, hur-ra, hur-ra! Så
 fick vi en kvar-te-ringsdra-gon, Det var en ung och ras-ker per-son.
 Fa-de - ral-la å fa - de - ral-la, fa - de - ral-la, la-la - lej.

2. Men I kan tro, han var polisk,
 Hurra, hurra, hurra, hurra, hurra.
 Han tjänste kungen som kavallerist,
 Hurra, hurra, hurra.
 Han red både längst och främst i
 galopp,
 Det halv ej det, att bonden sa stopp,
 Faderalla å faderalla, faderalla, lalla
 läj.

160. Sissa.

Kommin lil-la Siss-sa, du Gör vad jag be-gä-rer! Vill du bli min
 lil-la fru? Vet att jag är kä-rer, Jag vill ge dig handskar, bok,
 Tro mig sä-ker, det är nog, Kärlek är som vål-ler Att jag av dig håller.

2. Jag vill ge dig hus och gård,
 Gryta, potta, panna,
 Getter, kor, ja svin och får,
 Silverstop och kanna,
 Silver, guld i överflöd
 Kjortel av skarlakan röd,
 Och det skall du märka
 Kammarduk till särka.

3. Jag vill ge i brudeskänk
 Och till morgongåva,
 Silverbälte, silverlänk,
 Det vill jag dig lova.
 Du skall ock få säteri
 Endast du vill älska mig.
 Du skall nog få mera,
 Det skall jag hovera.

4. Du skall få mitt hjärta me'
 Som av kärlek brinner,
 Och en son uppå ditt knä
 När så långt jag hinner.
 Dotter ock, om jag förmår,
 Lovar jag inom tre år,
 Kan du mer begära,
 Sissa lilla, kära?

5. Om du vet vad kärlek är,
 Tror jag ock du bleve kär
 Vad att vara gifta,
 Och hjonelag vill stifta.
 Du, min lilla söta tös,
 Var nu inte tvär och bös!
 Du min flickejänta
 Låt mig inte vänta.

6. Holländsk damast, triumfant
 Skall du få till kläder.
 Du skall bliva så galant
 Som trots dina fäder.
 Piga, dräng skall stå på tå.
 Göra allt vad de förmår,
 Alla skola springa
 Liksom de hade vingar.

7. Söta Sissa, säg ej nej!
 Jag har länge bidat:
 Skall jag stackars gå min väg
 Nu sen jag har friat?
 Jag må fälla tår på tår,
 Om jag inte dig nu får.
 Döden blir mitt vissa,
 Om jag ej får Sissa.»

8. »Nå, min lilla goda Pär,
 Är det ditt allvara,
 Att du är så hjärtligt kär,
 Då är ingen fara.
 Förr än du skall dö därå,
 Skall du mig visst gärna få.
 — Jag vill ärligt lova
 Alltid hos dig sova.

9. Gå nu till min far och mor
 Säg dem dina tankar,
 Att din kärlek är så stor!
 Jag vill inte slanka.
 Om de säga därtill ja,
 Käre Per, då blir du gla'
 — »Ja, min docka lilla,
 Neka vore illa.»

10. »Ack, min Pär, du är så glad!
 Jag är rent betagen.
 Jag kan inte stå emot,
 Känner mig helt slagen.
 Fast det ej är goder ton
 Hava kärleksattraktion,
 Hjärtat börjar picka
 I mig arma, flicka.»

11. »När skall då vårt bröllop stå?
 Säg, mitt lilla hjärta!
 Kom, och lindring skall du få
 Av Pär uti din smärta!
 Nu så stillas all vår nöd
 Och jag vill intill min död
 Ligga vid din sida. —
 Tack, o himmel vida!»

161. Rallarevisa.

I ju-li-kväl-lens stun-der en sång jag sjunga vill, Det lys-ler mig kam-
ra-ter, om jag får lov där-till In-un-der Jämt lands him-mel, som
strå-lar klar och blå, Om li-vet här vi le-vat jag nå-got nämna må.

2. Vi reste hit från Värmland i maj den tionde
Med ångarn »Gösta Berling» vår resa började.
Vi minnas Värmlands flickor hur, när båten gick från
land,
Vi hurrade och de vinkade emot oss med sin hand.
3. Men snart är minnet slocknat av denna avskedsstund,
Vi lösa ut biljetter, vårt mål är Östersund.
Hit upp till Inlandsbanan vår resas mål ju låg,
Och nästa dagens afton vi Storsjöns böljor såg.
4. Och se'n den andra dagen vi blevo skickade,
Och fjorton mil från staden vårt knog vi började,
Kulturens väg skall brytas i denna ödemark,
Då kräves glada sinnen och även vilja stark.
5. Den mat vi här oss håller är intet överflöd,
Nej, den består till största del av korb och ost och
bröd.
Men hårt vi dock få knoga den hela dagen lång,
Men ingen klagan höres, blott munterhet och sång.
6. Och när se'n kvällen kommer och vilan bjuder på,
Vi emot kojan vandra att aftonvarden få.
Se'n litet kort vi spela, och en och annan sång
Väl några kan uppstämna, när tiden blir för lång.
7. Trött utav dagens möda man sedan slumrar in,
Tills ropet oss förkunnar, att man skall upp igen.
Och så tas denna dagen som den som gick i går,
De mödor som den bjuder ej rallarn frukta får.
8. Och snart är banan bruten igenom Jämtlands jord,
Och vidare den drages allt längre emot nord.
Igenom Lapplands bygder den färdigstakad är,
Där skall den ock framdragas trots mödor och besvär.
9. Nu får jag visan sluta, den eljest blir för lång,
Jag har ej mer att säga uti min enkla sång,
Och uti sista versen ni namnet veta får.
Blott nu en hjärtlig hälsning från Sveriges rallarkår.
10. Mitt namn är Olov Lejon, jag här det nämna må,
Då slipper någon gissa — det må i visan stå.
Och uti Västergötland min vagga en gång stått,
Och sedan såsom rallare min ungdomstid förgått.

162. De två konungadöttrarna.

De vo - ro, de ko - nung - a - dött - rar, två, Två ro - sor och
a - de - li - ga blom - mor. De ble - vo bort stul - na, allt
me - dan de va' små, Från Eng - e - land ä - ro de kom - na.

2. Så gånger de jungfrur till konungens gård,
Och ute för dem själva konungen står.
3. »Hör, nådige konung, vad vi spörja må:
Behöves här några små tjänstemör i år?»
4. »Ja, tjänstemör små behöves väl här
Men därom må ni spörja drottningen själv.»
5. »Hör, nådiga drottning, vad vi Er spörja må:
Behöves här några tjänstemör i år?»
6. »Säg kunna ni brygga och kunna ni baka,
Och kunna ni sy och det röda gull maka?»
7. »Väl kunna vi brygga, väl kunna vi baka.
Men bättre kunna vi röda guldets maka.»
8. »Här har jag en förgyllande väv för er,
Ack, kunnen I mig den väven väva ned?»
9. Den yngsta hon trädde i skaft och sked,
Den äldsta satte sig i vävstolen ned.
10. Det första slag uti väven hon slog,
Hon vävde in himmel och hon vävde in jord.
11. Det andra slag hon i väven slog,
Hon vävde in träd och grönan skog.
12. Det tredje slag hon i väven slog,
Där satte hon fader, där satte hon mor.
13. Så satte hon in måne och satte in sol.
Och satte in sin syster och även en bror.
14. Den äldsta hon klippte den väven ned,
Den yngsta hon lade den i drottningens knä.
15. Och drottningen glad uppå golvet går,
»Aldrig en fagrare väv jag såg.»
16. »Och hören, små jungfrur, vad jag säga må:
God vävarelön det skolen I få.
17. Den yngsta skall bära mina nycklar på band.
Den äldsta jag giver min son uti hand.»

18. »Det är väl ej sed uti detta land,
Att syster skall taga sin broder till man.»
19. Och det vart glädje och det vart gny:
Det var konungens döttrar, som kommit till by.
20. Och det vart glädje i konungens gård
— Två rosor och adeliga blommor —
När moder och döttrar varandra återfå.
— Från Engeland äro de komna. —

163. År attanhundraforti

Ar at-tanhund-ra-för-ti vi te Mo-a-läg-ret for med
mo-de ut-i brös-te å en ma-la-på-se stor, med vi-ta blaggarnsböxor å
mös-sa satt på sne, å sju riksdaler banko å tug-ge-buss där-te!

2. »Kung Karl den unge hjälte, han stod i rök och damm»,
den sjöng vi hele vägen, tess te hea vi kom fram.
Löjtnanten körde in oss uti en grann barack,
å där satt Jöns i Krashult å Sven å spelte knack.
3. Me hiskeliga rätter ett bord fullproppat var
jordpåra, krösamos å en äggkaka rar,
me smör uti en bötta å rökta lammalår
å brännvin i en lägel, där man fick ta en tår.
4. Så feck vi uniformera me blanka knappar te,
gevär å kobberflaska, bajonett å kniv å ske,
sex öre, di som rökte, att köpa sej kardus,
sex styver fick di are, som velle tugga snus.
5. Så feck vi exersera å slåss emot varann
å springa kapp i skog å mark, så svetten åv oss rann.
Den som va värst te springa feck sej en knapp i väst,
men den som sist var framme feck bums burdus arrest.
6. Å nu å slut på mötet, matsäck å exercis,
å vi kan skjuta preck å bom å slåss på alla vis.
Om ryssen skulle komma å vella krängla sej,
så å de inte falit, om blott ni stöt på mej.

164. Marlborough-visan.

När Mellbom i krig skul-le dra-ga, Mi-li-tam tam mi-li-
 ta-li-a-lej! När Mell-bom i krig skul-le dra-ga, Vi
 tänk-te han skul-le komma hem. Tänk-te ni han skul-le
 kom-ma hem? Ja, vi tänk-te han skul-le kom-ma hem.

2. Han kommer väl hem till påska, ;: eller efter trefaldighetsdag?
(Fråga:) Eller efter trefaldighetsdag?
Ja, efter trefaldighetsdag.	7. För Mellbom han är döder ;: och lagder uppå bår.»
(Fråga:) Är han lagder uppå bår?
Ja, han är lagder uppå bår.
3. Trefaldighetsdag var gången ;: men Mellbom kom inte hem.
(Fråga:) Kom inte Mellbom nem?
Nej, se Mellbom kom inte hem!	8. »Jag såg honom bäras till graven ;: där gick fyra passagerare förut.
(Fråga:) Gick där fyra passagerare förut?
Ja där gick fyra passagerare förut.
4. Fru Mellbom i tornet uppkriver ;: så högt hon kunde nå.
(Fråga:) Klev hon så högt hon kunde nå?
Ja, så högt hon kunde nå.	9. Den första bar hans värja, ;: den andra bar hans hatt.
(Fråga:) Bar den andra hans hatt?
Ja, den andra bar hans hatt.
5. Och fram kommer där en pascha ;: helt svartklädd som till sorg.
(Fråga:) Va' han svartklädd som till sorg?
Ja, han va' svartklädd som till sorg.	10. Den tredje bar prestaven, ;: den fjärde bar alls ingenting.
(Fråga:) Bar den fjärde alls ingenting?
Nej, den fjärde bar alls ingenting.»
6. »Det budskap jag medförer ;: skall pressa tårar fram.
(Fråga:) Skall det pressa tårar fram?
Ja, det skall pressa tårar fram.	11. Och sedan mellan träden ;: hans själ sågs flyga hem.
(Fråga:) Sågs hans själ flyga hem?
Ja, hans själ sågs flyga hem.

165. En visa jag vill sjunga.

En vi-sa jag vill sjunga blott för dig, Du falska vänsöm över-givit mig. Var-
 för du upp-läst har vårt vänskapsband, Vet ic-ke jag, jag en-sam vand-ra skall.

2. Så satt jag här i ensamhet och kval. 5. Men nu har glädjen sig förvänt i
Med sorgset bröst jag tänkte på min
vån,
Den jag så mycket, mycket älskat har,
Hon övergav mig, för jag fattig var.
3. Men sök dig då en rik och bättre vän,
Den du kan leva lyckligt med och säll,
Men gör mot den ej som du gjort
mot mig.
Jag får väl ensam vandra fram min
stig.
4. O vad jag haver lidit sedan då
Jag första gång på dina ögon såg.
Om jag de ögon aldrig skådat har,
Jag hade varit fri från sorg och kval.
6. När jag ser ungdomen tillsammans gå,
Då sitter jag och faller mången tår.
Då tänker jag uppå de flydda dar,
hur mången gång jag i ditt sällskap
var.
7. Men nu så klappar hjärtat i mitt
bröst,
Jag hoppas snart jag får en annan
tröst,
Fast jag ej mer vid din sida får
Framleva alla mina levnadsår.

166. Bruden.

Häs - tar frus - ta, bjäll - ror kling - a,
Gäs - ter kom - ma. Bru - den står myr - ten prydd men
blek som dö - den, blek som gra - vens väl - nåd går.

2. En hon älskar, den hon får ej.
En hon hatar, ingen mer.
Han skall nu bli hennes make,
Honom nu hon handen ger.
3. Lovar honom troget älska.
Varför skall hon ljuga så?
Huru kan väl munnen tala
Ord som hjärtat ej förstår.
4. Far och mor de ha så velat.
Nu hon lögnen har sagt ut,
Avgrundstanken av en ängel,
Som ej fallen var förut.
5. Dansen går i yra ringar,
Varje kind i blommor står.
Endast bruden är som drivan
Snar uti för tidig vår.
6. Men då träder fram en yngling,
Bjuder bruden upp till dans.
Då få hennes kinder färger,
Rosens rodnad, liljans glans.
7. »Denna gången är den sista,
Lindar jag kring dig min arm.
Våra hjärtan måste skiljas,
Fast vår kärlek är så varm.»
8. Dansen slutar, händer tryckas,
Öga djupt i öga ser.
Djupt, ty nu är sista gången,
Sådant får ej hända mer.
9. Vår och sommar äro flydda,
Hösten hopat gula blad.
Kring de gamla gråa husen,
Husen i de dödads stad.
10. Inom kyrkogårdens murar
Bruden flyttat har helt nyss.
Hennes läppar voro torra,
Kall men ljuv var dödens kyss.

167. I sen nu ej vad som är gånget.

Skeppsbrottet.

Raskt. *A* *D* *E7*

A *D* *E7*

A *E7* *A*

I sen nu ej, vad som är gång - et, Ett eng - elskt ost - in di - e -
skepp! E - ma - nu - el män - de det he - - ta, När som det av
stape - len gick När som det av sta - pe - len gick.

2. När vi ifrån Engeland segla
Den artonde maj uti fjor,
God vind, den oss icke fela,
Alle man går förnöjd ombord.

3. När havet, det börjar att brusa,
Och skeppet, det reser sig opp
Och vindarna börja att tjuta,
Det surrar i mast och i tåg.

4. Det stötte så hårt mot en klippa,
Att skeppet i stycken månde gå,
De unga matrosar månde vanka
Ut i havet på böljan den blå.

5. En del sprungo vilda i havet,
En del tankte simma iland,
En del blev i skeppet begravne,
När som allting var uppfyllt med vand

6. Nu är jag av slupen upptagen,
Nu vill jag beklaga min nöd,
Nu vill jag min skapare prisa,
För jag ej på sjön har blivit död.

168. Vad glada muntra nöjen.

G *D7* *G*

D7 *G* *D7*

G *D7* *G*

Vad gla - da, muntra nöjen Vi gos - sar ha som plö - jen Nep -
tu - ni å - ker - fällt! När vi vårt hant - verk dri - va, Kan
vi ej hus - vill bli - va, Luft - kret - sen är vårt tält.

2. När vi oss rusta klara
Att utåt rymden fara,
Till saknad för envar,
Går flickan nedåt stranden,
Och hon med varma handen
Ett vänligt avsked tar.

3. Var sedan vi oss vänder
Kring alla världens länder,
Vi träffa flickor skön.
Men vi ej nånsin glömma
Den lilla vännen, ömma,
Värd all vår kärleks lön.

169. Ut på havets vida yta.

G *C* *G* *D7*

Ut på ha - vets vi - da y - ta vill jag föl - ja vin - dens flykt.

2 Skönt i sjömans öra tonar
Vindens sång i sträckta tag
Och med ödet snart försonar
Den, som stiltjen modlös såg.

6. Och när kluvna vågor skölja
Över bog och vant och stag,
Fullt vi brassa då och följa
Vinden genom natt och dag.

3. Fast vi lämnat kvar på stranden
Mången vän, så öm, så kär,
Som till avsked räcker handen,
Då från hamnen ut det bär.

7. Men när vilda stormar härja
Och orkanen brusar på,
Lugnt vi våra segel bärga
Och för topp och tackel gå.

4. Men vi dock med glädje känna,
Att vårt liv vi njutit rätt,
Då vi våra segel spanna
Till en färd på livets slätt.

8. Stormen lägger snart sig åter.
Himlen klarnar opp igen,
Och en laber kultje låter
Våra segel svälla än.

5. Ty på havets våg är fröjden,
Är en sjömans hem, och där,
Endast där han hinner höjden
Av den lycka han begär.

9. Ut på havets vida yta
Vill jag följa vindens flykt,
Fruktar ej, när stormar ryta
Eller vågen vråker högt.

10. Ty mitt liv förtror jag Herren,
Han kan näpsa storm och våg,
Han mig följer när och fjärran
På min levnads härnadståg.

170. Nu ska' vi gå te' Axevalla he'a.

Beväringsmarsch från Västergötland

Nu ska' vi gå te' Ax - e - val - la he' a,
Ack, ack, ack te' Ax - e - val - la he' a. Där ska' vi gå å
lä - ra oss ex - e - ra, Ack, ack, ack å lä - ra oss ex -
e - ra, Va' dä' in - te vô - hl att ja' feck va - ra mä'.

2. I fjol ja' tjente hos en riker bonne, 3. Se'n tjente ja' hos en fattier harre,
Ack, ack, ack hos en ... Ack ack ...
Den ga' me' struk så mycke som han Där va' la sju, ja tusen gånger varre,
konne Ack, ack ...
Ack, ack, ack så mycke ... Va' dä' inte vôhl .. etc.
Va dä' inte vôhl .. etc.

4. I år ja' var't på dansa å på leka,
Ack, ack ...
Nu får ja' la seta ve vagga å kneka
Ack, ack ...
Va' dä' inte vôhl .. etc.
När solen tänder sina strålar.

171. Fru Toras visa.

D *A7* *-* *D*
 E:n vac-ker hustru het-le To-ras Tog sin dot-ter ut-i sko-la,
A7 *D* *-* *A7*
 Sa-de: "Hör och lär av mig! E:n gång när du bli-ver kvin-na
D *A7* *-* *D*
 Skall du det-ta väl be-sin-na, Så att det kan gag-na dig.

2. Först för all ting skall du lära?

Dina nycklar skall du bära
 Båd' för kister, skåp och skrin!
 I huset skall du alltid vara,
 Säsom fordom gamla Sara,
 Underdånig mannen din!

3. Med din man skall du ej träta

Honom ej till ondska reta.
 Giv nu akt, hör mig och lär:
 Du skall detta väl besinna
 Och var morgon dig påminna:
 I sitt hus han husband är.

4. När hönan vill för hanen gala, Och kvinnan vill för mannen tala.

Det kan aldrig gå i lås.
 Därav kommer många träter
 Som den onde då framsätter,
 Så de kivas och de slåss.

5. Du skall ej i huset lida

De som skor för skvaller slita,
 Vore det än Sankte Knut!
 Har I sladderfuller tunga,
 Gånge sladderkonan ut!

6. Du skall hålla rent i huset

Pottor, pannor, fat och kruset,
 Bordet vitt som elfenben.
 Ugnen skall du också limma,
 Att den skall i huset glimma,
 Som han var av marmorsten!

7. Du skall icke snåler vara
 Icke heller maten spara
 För dem du haver i ditt bröd!
 Se på deras barn, som svälta,
 Hur de askekakor äta
 Som de stekt på eld och glöd!

9. Du skall sist i sängen vara
 Dina fötter inte spara,
 Om och om i huset gå:
 Se om dörrarna ä' lyckta
 Se om eld och ljus ä' släckta,
 Pigan inte lita på!

8. Du skall dock ej heller slösa
 Såsom de ur bäckar ösa,
 Utan samla i förråd!
 Tänk att året har tolv månår,
 Annars bettla får och låna
 Allt du skulle samlat på!

10. Mera har jag ej att lära.
 När jag slutat mina år,
 När de mina ben utbåra,
 Som jag gjort nu här med mina,
 Skall du lära barnen dina,
 Som i visan skrivet står!

172. Ä dä riktigt säkert.

"Tyc - ker du om mej? Ja, de' gör ja." - Ä' de' riktigt sä - kert? - Ja, de' ä' de' -
 får ja kommatill dej? - "Ja, de' får du." Hoppssudd, rud - de, rud - de, lul - lan lej!

2. »Köper du ringen?»
 »Ja, de gör ja.»
 »Sätter den på fingret?»
 »Ja, de gör ja.»
 »Ä de riktigt säkert?»
 »Ja, de ä de.»

3. »Reser vi till prästen?»
 »Ja, de gör vi.»
 »Gifter oss för resten?»
 »Ja, de gör vi.»
 »Ä de riktigt säkert?»
 »Ja, de ä de.»

4. »Köper du psalmboka?»
 »Ja, de gör ja.»
 »Skriver du på pärma?»
 »Ja, de gör ja.»
 »Ä de riktigt säkert?»
 »Ja, de ä de.»

173. Gick jag mig uti lunden gröna.

Gick jag mig ut - i lun - den grö - na, Vil - le ploc - ka ro - sor åt min vän. Där
 väx - te ro - sor, där väx - te lil - jor; Tag - gar väx - te det på al - la dem.

2. Hörde jag i de lindasalar
 Fåglar små, som sjöng uppå kvist,
 Och turturduvor och näktergalar
 Klagade att vännen sin de mist.

3. Gick jag mig uppå ängen gröna,
 Till att söka mig en trogen vän;
 Och jag var trogen; men han var
 falsker;
 Lönen får han väl i himmelen.

4. Söker du uti dal och lunder
 Trogen kärlek, den är ganska rar
 Och vän i orden och falska funder;
 Bättre då för den som ingen har!

174. Lilla Väna sent och tida.

e-m *H7* *e-m*
 Lil-la Vä-na sentoch ti - da Satt in-við sjö - a - floð, Och ut-åt havet
a-m *D7* *G* *e-m* *H7* *e-m*
 vi - da Hon såg med sorgset mod, Där vän-nen huld på strandenfrånhenne
a-m *G* *e-m* *H7* *e-m*
 av-sked tog, När bort till fjär-ran lan-den Den ung-e sjö-man drog.

2. Var ej nyss; men längesedan
 Han for ifrån sin mö.
 Den sjunde våren redan
 Kom tranan över sjö;
 Men han kom aldrig åter;
 Vem kan väl undra då,
 Om lilla Väna gråter
 Och sorgsen sjunger så:

3. »Mina tårar hava runnit,
 Tills källan torkat ut.
 Mitt ljus det är nedbrunnet:
 Min glädje all är slut.
 Du var min sol, den klara;
 Ack, nu har den gått ner!
 Hur' skulle glad jag vara?
 Det dagas aldrig mer.»

(A. A. Afzelius)

175. O, tänk och besinna.

F *C7*
 Ö, tänk och be - sin-na dig en gång, När kal-la vin-ter - kvällen, den blir
F *B* *F*
 lång! Ja, då skall du få äng-ra Al-la or-den av din tung - a,
C7 *1.* *F* *2.* *F*
 som du själv ha-ver ta-lat med din vän, Ja ta-lat med din vän.

2. Den våg som till lilla vännen går
 Ja den är båd stenig, lång och svår
 Men jag skall låta laga,
 Att de stenar bliva tagna
 Från den vägen som leder till min
 vän.

3. I fjor hade jag en kärer vän,
 I år så har en annan tagit den.
 Men låt den vännen fara,
 Hon kan vara bland de rara,
 Jag kan nog få en annan till min
 vän.